

Okumak Ve Unutmamaktır Vefa

– Nar-ı Çiçek · 06 Aralık 2015

Kuyunun içindeki kurbağa gördüğü kadar zannedermiş gökyüzünü.
Kuyuya dışardan bakmak lazım doğanın lütfunu görebilmek için.

Nasıl ekmeği fırından alan için ekmeğin geçmişi yoksa
ve nasıl akan bir suyun kaynağını merak etmeyen insanlar varsa öyle iste.
Aslında araştırılsa ekmeğin geçmişinin buğday olduğu, suyun özünün toprak olduğu anlaşılacak da onu
da kim yapacak yoracak akli.

şiiirde öyle sanki
duygu karmaşası gibi(derler) kafiyeler örülür, kifayetsiz kalır sözcükler şiiirlerin temeli atılır yürekte.

Temeli atan duygular vefasızdan almışsa harcı, vay haline kalemin / yorulur.
Temeli atan duygu sevilense eğer ne mutlu yüreğe salına salına gezinir dizelerde binbir süslü kelimlerle.

Temel Allah içinse birde, yutkunulması gerekir bence, yutkunulması nutukların tutulması ve Allah için
"okunması" gerekir ki Yaradan lutfetmedi mi zaten bu ayrıcalığı bizlere.

Bana kalsa şiiir yazmak, sırrını çözebildiğim bir şey değil ama cevabı bulmak adına hani biraz cevap
üretmek niyetine yormak istiyorum düşüncelerimi bu yönde.
Ya da okuduğum değerli bir bir düşünürün tarifi ile cevap vereyim kendime de:

"Bir şiiirin kapısına geldiğinde, giydiğin bütün kelimeleri çıkarır, bildiğin bütün anlamları unuttur
şairi çarpan cinin bütün kaptislerine kapılmaya peşinen razı olursun
kelimeler şiiirde yeniden giyinir, anlamlar yeni renkler ve ışıklar altında kelimelerle yeniden buluşur
ve sen bu andırışlar, çağrışımalar, sezışler ve coşkular altında
başka bir sen olursun
bir şiiirin kapısından girilir belki ama tekrar çıkılmaz
başka bir dünyadasındır artık şiiir, ne yazanın fikri, ne hocanın bilgisi gibi bir şey içerir
şairin gönül dünyasında
bazen karanlıklar içinde kırpışan bir yıldız belirir
bazen boğulacakmışcasına kuşatan dalga tufanı ya da zifiri bir karanlık kaplar benliğini...
İnsan kelime bulup yazamaz, anlatamaz kendini, bunalır
bazı hallerde ise şiiir, kendisi seçer sözleri kişiye ufak tefek fırça darbeleri atmak kalır seslice"

işte böyle..

Şiir diyorum dalıyorum derinlere, oysa anlatmak istediğim ama lafa nerden başlayacağımı bilmediğim bir konunun ortasında biçareyim.

Yazacaklarım kimseyi yaralamak ya da hedef almak niyetinde değil, yazacaklarım kendi düşüncelerim ve aslında bu düşüncelerimi "sesli düşünüyör"(um) anlayışında algılanmalı kendimle alakalı olduğunu anlamalı okuyanlar -şimdiden anlayışları için teşekkürler.

Şiir evet okumaya kıyamadığım, okuyupta haksızlık etmemek için tekrar tekrar bakındığım satırlar.

Hani yazının başında da belirttiğim gibi:

Kuyunun içindeki kurbağa gördüğü kadar zannedermiş gökyüzünü.

sanırım bizler yani bazı şair/lik yolunda ilerlemeye çalışanlar bu kuyudan bakıyoruz gökyüzüne ki gökyüzümüz kocaman bir SIFIR..

Oysa görmediklerimizi bir göz doktorunun pusulası altından,

aklımızda bir derviş çantasından kırıntılar ile yontmaya çalışsak belki doyar-görür ve duyarız.

Günümüzde okumak öyle ağır geliyor ki derecemiz öyle zayıf ki tabiri caizse resmen okuma özürlüyük.

Okumaktan çok okunmayı yeğleyen insanlar olduk nerdeyse.

Elbette herkes kendi yazdığı okunsun ister ama okumayı bilmiyorsak hakkı ile okunmuş olmak ne verirki okuyanımıza, kısır bir döngü misali işte.

Kendim(c)e demek istediğim şu;

hayranlık duyduklarımızı yavaş yavaş ele almaya başlasak,

hele de şiiri üstadlardan dinleyip okusak, okuyunca yine okusak da bir şiirin iki satırında ki bir sayfalık anlamı anlasak, bir sayfanın hiç olmayan anlamında zaman geçirmeden, iki satırın yağmurunda ıslansak.

Ama sanırım bu çok çok zor bizler için..

- Gururumuz, y'etkinliğimiz, eleştiriye tahammülsüzlüğümüz ve kalem tutuyor olmamız en büyük sebep mesela!

Kalemi yoruyoruz ya, budur iste şiir dercesine..

iyide şiir yansıması ise yüreğin, sıralı kayfiyelerden nasiplenmek midir doğru yol

ya da

(hayranı olduğum ama yazmadığım) hece babında ki şiirlerin hecelenmesine benzetilmesi midir şiir ?

Bende, bence değil..

Herneyse uzatmadan sadede geleyim.. Konumuz: Unuttuklarımız!

Rahmet ile andığımız Necip F.K , Nazım Himet, Can Yücel ve anımsamayı unuttuğumuz nice üstadlar..

Diyorum ya okuma düzeyi azaldıkça aslında usta şairler unutulmaya mahkummuşcasına az anılmakta ve önemsenmekte.

Bu yazarlarımızda bile böyle yani roman, hikaye ve masallarda...Artık yazarlarımız sadece masallarda, şairlerimizde eski şiirlerde....

Oysa kültürümüzü barındıran eskiler değil mi...

Okuyanlar "aaah ah! eskiler mi kaldı" diye içgeçirebilirler

dedim ya maal/eseף eskilerin gölgesinde serinlemeyi unuttuk, değer vermemeye başladık.

eskilerden bizlere kalan mirasların gölgesinde şimdiye kadar geldik belki, serinledik ama yineliYORUM böyle devam ederse bizlerden yeni nesillere kalma bir "eski" olmayacak bu gidişle.

Umarım yanılıyorumdur. Sürçü lisan etti isem affola.

Sonsuz saygımla.